

Evoluce není možná

Vysvětlovat všechny rozmanité formy života na Zemi pomocí evoluční teorie není možné. Takový je pohled narůstajícího počtu vědců, kteří jsou ochotni podniknout odvážný krok a říct to na rovinu. Přečtěte si o třech z mnoha závažných důvodů pro odmítnutí evoluce, které zformuloval vědec a spisovatel John F. Ashton MSc, PhD.

Nereálné mutace

Ani v dnešní době vědci stále nemohou předložit důkaz, který by prokázal, že je evoluce ve velkém měřítku vůbec možná. Teď si asi někteří čtenáři řeknou – počkat, vědci přece pozorují, jak se odehrává evoluce! Pravda, vidíme malé evoluční změny na zvířatech, která se adaptovala na své prostředí. Avšak zjistilo se, že určité změny vedou vždy pouze ke vzniku stejných či podobných typů jednotlivých organismů. Tyto nové organismy mohou mít trošku odlišné tvary či barvy a mohou mít nějaké relativně menší biochemické odlišnosti. Dokonce mohou být klasifikovány jako jiný druh – avšak jedná se o stále stejný typ organismu. Vědci nyní pochopili, že se tyto změny dějí buď v důsledku mutací DNA daného organismu, anebo vlivem

mutace částí kódu DNA, který je buď zapnutý, nebo vypnutý.

DNA je velmi velká molekula, která kóduje procesy nezbytné k životu a reprodukci organismu. Jestliže je část kódu pozměněna, může to znamenat strukturální změny, které jsou mimochodem téměř vždy škodlivé. Mnoho evolucionistů věří, že pokud je dán dostatečně dlouhý čas, pak takové změny mohou nakonec vyústit ve vývin diametrálně odlišného organismu s novými odlišnými částmi těla, který je potom novým „řádem“ zvířete či rostliny. Avšak navzdory tvrzení mnoha přírodopisných filmů a vědeckých textů nebyl tento typ evoluce v jakémkoliv větším měřítku nikdy pozorován. Je pravda, že někdy může dojít k relativně malé prospěšné tzv. „single-gen“ mutaci (tj. k mutaci, která ovlivňuje DNA pouze v jednom znaku). Příklad této mutace můžeme vidět u mikroorganismů, které náhodnými mutacemi vyvinuly enzym „nylonase“. (Ten jim umožňuje využívat nylon jako zdroj potravy.) „Nylonase“ je však relativně jednoduchý protein, jehož charakter se nedá srovnat s množstvím či značným rozsahem změn v DNA, kterých by bylo potřeba k tomu, aby se ryba vyvinula v obojživelníka. Vznik proteinu „nylonase“ nelze srovnávat ani s jinými zásadními změnami v organismu. Aby se totiž

mohly nashromáždit malé změny, není to jen otázka dostatečného množství času. I ty nejmenší změny organismu by vyžadovaly tak obrovské genetické změny, že mnozí poctiví vědci došli k závěru, že je to tak nepravděpodobné – až je to v podstatě nemožné! A takový je jejich názor, pokud se jedná jen o ty nejmenší změny!

A kromě toho – DNA má zabudované opravné funkce, navržené k omezování závažných mutací. DNA je tedy ve skutečnosti navržena tak, aby zabránila vývoji nového typu organismu.

Když vezmeme v úvahu tu úžasnou rozmanitost druhů, které dnes žijí – objevili jsme kolem dvou milionů existujících druhů – plus odhadovaných 100 až 200 milionů druhů, které žily v minulosti, každý se svým unikátním kódem DNA, potom si musíme klást následující otázku: „Jaký je původ všech těchto komplikovaných kódů DNA, díky nimž vznikají neuvěřitelně složitá stvoření a funkční ekosystémy, které kolem sebe vidíme?“ Neexistuje absolutně žádný důkaz toho, že náhodné mutace mohou produkovat složitou a zdokonalenou informaci, která by mohla vést ke vzniku velmi výkonného systému křídel hmyzu a ptáků, reprodukčního systému savců či sonárního systému netopýrů a velryb – natož pak

lidské myslí!

Metody datování

Pojďme k další otázce. Jak staré jsou fosilie? Některé radiometrické datovací metody udávají stáří kamenných vrstev, v nichž se nalézají fosilie, v hodnotách od milionů do stovek milionů let. Ale pokud prozkoumáme uvedená data, zjistíme, že datování kamenných vrstev může poskytovat diametrálně odlišné výsledky v závislosti na použité metodě. Například stáří jednoho konkrétního skalního útvaru v oblasti Grand Canyon v USA bylo postupně stanoveno na 516 milionů let, 892 milionů let, 1 111 milionů let, 1 385 milionů let a 1 588 milionů let v závislosti na použité metodě.* Takže – co byste řekli? Jak stará je tato skála?

Pro datování vulkanických skal vytvořených na Novém Zélandu následkem erupcí v roce 1950 byly použity moderní radiometrické techniky. Ačkoliv se vědělo, že jsou tyto skály staré 50 let, datovací metody udávaly stáří v rozmezí stovek milionů až tisíců milionů let.* Pokud tyto metody přisuzují tak vysoké stáří nedávno vzniklé skále, jak můžeme s jistotou určit stáří jakéhokoliv kamene?

Radiokarbonová metoda datování (datování pomocí uhlíku C14) – jediná metoda, která skutečně datuje fosilie (a ne jen horninu, která je obklopuje)

– se zdá být nejpřesnější technikou. Určuje stáří v řádu tisíců let (na rozdíl od výše uvedených datování v řádu milionů let). U měkkých tkání a částí DNA nedávno objevených ve fosiliích, včetně dinosauřích fosilií, které jsou údajně miliony let staré, je podle metody datování pomocí uhlíku C14 stanoveno stáří fosilií na pouhé tisíce let!

Buňka

Konečně současné důkazy ukazují, že je nemožné, aby život začal sám od sebe. Učebnice se o tomto způsobu vzniku života často vyjadřují jako o abiogenezi či chemickém vývoji života. První živá buňka by ale potřebovala stovky odlišných typů velmi velkých molekul, včetně sloučeniny genetického kódu (RNA a/nebo DNA), aby se sama utvořila. Tyto molekuly je však obtížné, ne-li nemožné, syntetizovat v laboratoři, natož aby se vytvořily přirozeně! Většina jich je také relativně nestabilních a snadno se rozpadají na menší neaktivní části. Navíc by bylo potřeba mít miliony kopií takovýchto molekul, aby se zabezpečila koncentrace, která by vyvolala stovky biochemických reakcí postupujících jen tím správným směrem a tou správnou rychlostí, aby vznikl život.

Matematické modely nám říkají, že je naprosto

nemožné, aby k tomu mohlo dojít jen pouhou náhodou. Pokud si totiž vezmeme živou buňku bakterie E. coli a do její vnější membrány uděláme malý otvor, její chemické reakce jsou natolik narušeny, že tato buňka zahyne... Ani žádný člověk se nemůže po smrti vrátit zpět do života. Veškeré chemické komponenty jsou sice v těle stále přítomny, ale v tomto reálném stavu nerovnováhy nedokážeme současně restartovat ony stovky chemických reakcí, které jsou podmínkou pro život.

Když vezmeme v úvahu celkový obraz, vědecké poznání, které máme o životě na Zemi, můžeme s jistotou říci, že vysvětlovat rozmanitost života na naší planetě na základě pouhé evoluce je zcela nemožné. Místo toho věda odhaluje důkazy o úžasném inteligentním tvůrci, který určitým způsobem působí. Proč nezávat to, co tvrdí Bible? Milující Stvořitel utvořil náš svět, ale nepřítel, zvaný satan, se snaží zahladit důkazy Jeho stvořitelství činů. Bible však u toho nekončí. Bůh má nejen plán pro tvou existenci, ale poslední biblická kniha, Zjevení, říká, že má také v plánu nově stvořit Zemi, kde už budeš navždy šťastný.

* Více informací o tomto tématu v češtině - knihy, přednášky, odkazy na webové stránky a další, najdete na adrese www.glowonline.org/czech/evoluce

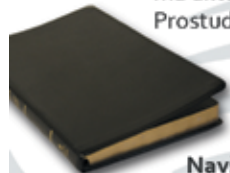

Zajímají Tě i jiná témata?

Prohlédni si další letáčky s životně důležitými tématy!

Chceš poznat Bibli více?

Nejprodávanější kniha všech dob má aktuální poselství i pro Tebe. Prostuduj Bibli ještě dnes!

Navštiv náš web
nebo využij kontaktní informace níže:

www.GLOWONLINE.org/CZECH
E-mail: info@glowonline.cz

EVOLUCE
NENÍ MOŽNÁ